

körtlarna och nedrinner ifrån ögonen. *Fälla, gjuta t-ar*, gråta. (Fig.) *Smålla, bada i t-ar*, gråta bittert. *Med t-ar i ögonen*, gråtande. *Tårarne kommo, stodo mig i ögonen*, jag var gråtfärdig. *Skratta så, att t-arne komma i ögonen*, öfverdrifvet. *Röra till t-ar*, röra någon så, att han begynner gråta; äfv. (fig.) djupt röra. *Utpressa t-ar af ens ögon*, förmå att gråta. *Jag kan knappt hålla mig ifrån t-ar*, från att gråta. *Se utan t-ar*, utan rörelse, medlidande; utan att bevakas. (Fig.) *Åta sitt bröd med t-ar*, slita mycket ondt, lida mycken vedermöda för sitt uppehälle. — 2) (fam.) Dropp. *Dricka ur hvar t. — 3)* (fam.) Något litet af ett vått ämne. *En t. kaffe, brännvin*.

TÅRAS, v. d. 1. 1) Fyllas af tårar. *Ögonen t-ades på honom*. — 2) Få tårar i ögonen. *Hon t-ades vid dessa ord*. — *Tårad*, part. pret. *Med t-e ögon*.

TÅRBEN, n. 5. (anat.) Benämning på två små och tunna ben, ett vid vardera sidan om näsan.

TÅRDRÄNK, a. 1. (fig.) Badande i tårar, bittert gråtande.

TÅREBRÖD, n. 5. (fig.) Bröd, som ätes med tårar; uppehälle, som ej fås utan mycken möda och lidanden.

TÅREDAL, m. 2. (fig.) I kyrklig stil benämning på jordlivet, såsom åtföljdt af bedröfvelse och lidanden.

TÅREDRYCK, m. 5. (fig.) Dryck, som kostar tårar, är åtföljd af sorg och bedröfvelse.

TÅREFLOD, m. 3. (fig.) Ymniga tårar, bitter gråt.

TÅREKÄLLA, f. 1. (fig.) Orsak till tårar, till sorg och bedröfvelse.

TÅRFISTEL, m. 2. pl. — *fistlar*. Fistel, som har sitt läge vid tårsäcken.

TÅRFULL, a. 2. 1) Full af tårar. *T-t öga*. — 2) Badande i tårar, bittert gråtande.

TÅRFYLLD, a. 2. Se *Tårfull*.

TÅRGROP, f. 2. (anat.) Liten grop, der hvardera tårkörteln har sitt läge.

TÅRGÅNG, m. 2. (anat.) Kanal, hvarigenom tårvätskan föres till tårsäcken.

TÅRKÖRTEL, m. 2. pl. — *körtlar*. (anat.) Benämning på tyenne körtlar, belägna i ögonhåloras öfre och yttre fördjupning, ur hvilka tårvätskan utgutes i ögonen, för att hålla dem fuktiga.

TÅRLÖS, a. 2. Utan tårar.

TÅRPIL, f. 2. En art af Pilträden. *Salix babylonica*.

TÅRPUNKT, m. 3. (anat.) Benämning på små kärl vid inre ögonvrån, hvilka uppsupa det öfverflödiga af tårvätskan, och ifrån hvilka den föres in i tårsäcken.

TÅRSÄCK, m. 2. (anat.) Litet kärl, dit tårvätskan föres ifrån tårpunkterna, och hvarifrån den går till näsans slemhinna.

TÅRTA, tårta ell. tårta, f. 1. (lat. *Torta*) Ett slags bakverk af mandelmassa, marsipandeg, smördeg, m. m. *Uppsatt t.*, på en bottendeg med konst uppställd tårta, i form af ett slags byggnad. (Fig. fam.) *T. på t.*, den ena glädjen, njutningen, olyckan, sorgen, plågan på den andra. Har en mängd sammansättningar, såsom: Mandel-, Äpletårta, m. fl. [Torta.]

TÅRTDEG, m. 2. Deg, som användes till tårter.

TÅRTLETT, tårtrlett, m. 3. (fr. *Tourtelette*) Ett slags liten tårta.

TÅRTPANNA, f. 1. Panna, hvori tårter bakas.

TÅRTPLÅT, m. 2. Plåt, hvarpå låga tårter bakas.

TÅRURNA, f. 1. Liten urna af bränd lera eller glas, som anträffas i många grafhögar, och förmodas hafva innehållit någon välluktande olja, hvilken göts öfver den dödes bål, innan det antändes.

TÅRVÄTSKA, f. sing. Saltaktig vätska, som utgutes ur tårkörtlarna.

TÅRÖGD, tåröggd, a. 2. Som har tårar i ögonen.

TÅSPETTA, f. 1. Se *Tretåiga Hackspetten*.

TÅSSA, se *Tossa*.

TÅSTE, se *Toste*.

TÅSTÖTA, v. a. 2. Laga (skodon) framtill vid tårna.

TÅT, m. 2. 1) Sträng i ett rep. — 2) Se *Snöre*.

TÅTEL, tå'tl, m. sing. Ett grässlåg. *Aira*.

TÅ, n. 4. (prov.) Gata mellan gårdsgårdar.

TÅCK, a. 2. 1) Som med godt utseende förtenar behag. *En t. flicka*. — 2) Behaglig, angenäm. *T. belägenhet. T. natur. T-t landställe. T. mun. T-t leende. Göra hvad Gudi t-t är*. — *Syn. Se Vacker*.

TÅCKA, v. a. 2. (af *Tak*) 1) Lägga tak på. *T. ett hus med tegel, plåtar, halm, torf. T. om*, lägga nytt tak på. — 2) Öfverhölja, betäcka. *T. en bildstod. T. ti'll, öfver, se Tilltäcka, Öfvertäcka*. — *Syn. Betäcka, Öfvertäcka, Hölja, Öfverhölja, Öfverdraga, Belägga*. — *Täckkt*, part. pass. *T. vagn. — Täckande*, n. 4.

TÅCKARE, m. 5. En, som täcker. Förekommer mest i sammansättningen Taktäckare.

TÅCKAS, v. d. 2. (af *Täck*) 1) (impersonelt) Vara täckelig, behaglig; behaga. *Göra hvad Gudi t-kes. Som er täckes*, som ni behagar. — 2) Vårdigas, hafva den godheten (att). Brukas i tal eller skrift till höga eller förnäma personer, eller såsom ett uttryck af artighet. *Ers majestät täckes ell. täcktes allernådigtst &c. Min herre täcks ell. täcktes erinna sig. Jag bad, att han täcktes underrätta mig derom*.

TÅCKDIGEL, m. 2. pl. — *diglar*. Digel, hväld öfver en småldigel, för att betäcka innehållet.

TÅCKE, n. 4. Stycke tyg, som bredes öfver ett föremål, till att skydda och förvara det, eller öfver människor och djur till skydd emot köld. Se *Bord-, Sång-, Häst-, Vapentäcke*, m. fl. *Stoppadt, stickadt t. Breda t-t öfver sängen. Lägga t-t på hästen. Aftaga t-t*. (Fig. fam.) *Spela under ett t.*, vara i hemligt förstånd. (Ordspr.) *Man bör ej sträcka ut benen längre, än t-t räcker till*, ej gå för långt i sina anspråk, fordringar; ej tillvälla sig obehörig makt och myndighet.

TÅCKELIG, a. 2. (bibl.) Behaglig, angenäm. *Göra hvad Gudi t-t är*.

TÅCKELSE, n. 5. 1) Något täckande. *Breda, lägga ett t. öfver något*. — *Syn. Dok, Slöja, Flor*. — 2) (fig.) Hvad som döljer, hindrar att inse en saks rätta förhållande. *Draga ett t. öfver, dölja. Draga t-t af, blotta, yppa, röja, uppenbara. Taga t-t ifrån ens ögon*, taga en ur dess villfarelse, upplysa honom. *Nu faller t-t ifrån mina ögon*, nu inser jag rätta förhållandet.

TÅCKFAT, n. 5. Fat, som lägges öfver till betäckning eller såsom lock.

TÅCKFJÄDER, m. 2. pl. — *fjädrar*. (nat. hist.) *T-drar* kallas de smärre fjädrar, som be-